

Αθωνική

ΙΣΧ
ΜΗΚΑ

ΜΑΪΟΣ 2015 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 233
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Πατήρ ΕΥΜΕΝΙΟΣ

ὁ βίος του ὑπῆρξε ἀρετή καί ἡ ἀρετή βίος

Ὁ Πατήρ Εὐμένιος, κατά κόσμον Κωνσταντῖνος Σαρδάκης, γεννήθηκε τήν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1931 στό χωριό Αἰθιά τοῦ Νομοῦ Ἡρακλείου Κρήτης. Ἦταν τό ὄγδοο καί τελευταῖο παιδί μιᾶς φτωχῆς, πολυμελοῦς οἰκογενείας.

Τό 1948, σέ ἡλικία μόλις δεκαεπτὰ χρόνων, ἄφησε τόν κόσμο καί τά τοῦ κόσμου, γιά νά ἐγκαταβιώσῃ στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Νικήτα, στά νότια τῆς Κρήτης. Τό 1951 ἐκάρη μοναχός καί ἔλαβε τό ὄνομα Σωφρόνιος.

Ὁταν πῆγε στρατιώτης - τότε οἱ μοναχοί ὑπηρετοῦσαν στόν στρατό- τόν "ἐπεσκέφθη" ἡ ἀσθένεια τοῦ Χάνσεν καί, ἔτσι, ἀναγκάσθηκε νά εἰσαχθῆ γιά θεραπεία στόν Ἀντιλεπρικό Σταθμό τῆς Ἁγίας Βαρβάρας.

Χάρις στήν ἐγκαιρῆ διάγνωσι καί τήν ἐπιτυχή φαρμακευτική ἀγωγή, πού τοῦ δόθηκε, θεραπεύθηκε τελείως, χωρίς νά τοῦ ἀφήσῃ ἡ νόσος τό παραμικρό σημάδι. Ἀποφάσισε, ὅμως, νά μείνῃ μέσα στόν Ἀντιλεπρικό Σταθμό γιά ὅλη τήν υπόλοιπη ζωή του, κοντά στούς συνασθενεῖς του, τοῦς ὁποίους φρόντιζε μέ κάθε τρόπο καί περισσῆ ἀγάπη.

Τό 1975 χειροτονήθηκε εἰς πρεσβύτερον ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης Τιμόθεο, ὁ ὁποῖος τόν μετωνόμασε Εὐμένιο. Ὡς ἱερεὺς, πλέον, ἀπό τό ἐκκλησάκι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἀλλά καί ἀπό τό κελλάκι του, ἀνέπαυε καί παρηγοροῦσε πάρα πολλές ψυχές ἀπό τήν Ἀθήνα, ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἀκόμη καί ἀπό τό ἐξωτερικό.

Κατά τήν θεία Λατρεία ἦταν ἱεροπρεπής, ἀκούρατος, ἀκριβής, ὑποδειγματικός. Ὡς πνευματικός ἦταν διακριτικός, διορατικός καί πατρικός. Στό πετραχήλι του προσέτρεχαν ἄνθρωποι πολλοί: λαϊκοί, μοναχοί, ἱερεῖς, ἀκόμη καί ἀρχιερεῖς. Στήν πνευματική του ζωή ἦταν ἄνθρωπος τῆς ἐσωτερικῆς, καρδιακῆς καί ἀδιαλείπτου προσευχῆς καί τῆς ὑπακοῆς, ἀφανῆς νηστευτῆς, πραγματικός ἀγωνιστής. Ὡς πρός τίς διαπροσωπικές σχέσεις ἦταν ἄνετος, ἀρχοντικός, γελαστός, ἀφιλοκατήγορος, φιλόστοργος καί πολύ ἐλεήμων.

Στίς 23 Μαΐου τοῦ ἔτους 1999, ἡμέρα Κυριακή, ἀπεδήμησε πρός Κύριον. Ἄφησε φήμη μεγάλου καί ἁγίου ἀνδρός. Ὁ βίος του ὑπῆρξε ἀρετή καί ἡ ἀρετή βίος. Καί πράγματι σ' αὐτό ἔχει πλήρη ἐφαρμογή ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου: "ἀρετῆς ἐκτῆσατο φύσιν, ἧς οὐκ ἄπτεται θάνατος".

Ὁ Πατήρ Εὐμένιος
ἐκοιμήθη τήν 23ην Μαΐου

Γερόντων

✘ Ἐάν ἀληθινὰ ἀγαπήσουμε τόν Θεόν καί τόν πλησίον μας, ὡσάν τόν ἑαυτὸν μας, θά ἀποκτήσουμε πνευματικὴν περιουσίαν, αἰώνιον, καί τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ...

✘ Ἐχασαν, δυστυχῶς, οἱ ἄνθρωποι, ὄχι μόνον τόν χριστιανισμόν, ἀλλὰ καί τόν ἀνθρωπισμόν τους, καί

ὡς θηρία λυσσῶντα ἐπιπίπτουν ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου, χωρὶς οἶκτο, "καὶ διὰ τό πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγῆσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν".

† Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος

✘ Δέν εἶναι ὑπακοή νά κάμῃς αὐτὴν ἢ ἐκεῖνην τὴν ἐντολήν, ὅπου σέ ἐπρόσταξαν, καί ἀπό μέσα νά ἔχῃς ἀντιρρήσεις. Ὑπακοή εἶναι νά ὑποτάξῃς τό φρόνημα τῆς ψυχῆς διὰ νά ἀπαλλαγῇς ἀπό τόν κακόν ἑαυτόν σου.

✘ Πηλός εἴμεθα, ἄγνοιαν ἔχομεν. Ὁ πηλός τόν πηλόν κλέπτει, ὁ πηλός τόν πηλόν ὑβρίζει, ὁ πηλός τόν πηλόν συκοφαντεῖ. Ὁ πηλός τοῦ πηλοῦ ἐπαίρεται. Ὁ πηλός τόν πηλόν πλουτεῖ. Ὁ πηλός τοῦ πηλοῦ ἄρχει. Ὁ πηλός τόν πηλόν φυλακίζει. Καὶ ἐν γένει, ὁ πηλός τοῦ πηλοῦ θεωρεῖται σοφώτερος, δυνατότερος, πλουσιώτερος, εὐγενέστερος, τιμώτερος, πλουτῶν ἀνοησίαν καί ἄγνοιαν τῆς ἰδίας ὑπάρξεως· τοῦ πόθεν καί πού εὐρέθη, πῶς ἐγεννήθη, τίς ὁ προορισμός του, πού καταλήγει, τί τό μετὰ ταῦτα.

† Γέρων Ἰωσήφ

✘ Ὁ Θεός χάρισε στόν ἄνθρωπο ἓνα μεγάλο δῶρο: εἶναι ἐλεύθερος νά διαλέγῃ. Ἄν θέλῃ, μπαίνει στόν παράδεισο, ἂν δέν θέλῃ, ὄχι. Ὁ Θεός δέν τόν βάζει μέ τό ζορί.

✘ Δέν εἶναι ἀνάγκη νά κατασκοπεύσουμε καί νά ἐξερευνήσουμε ὑπερβολικά τὰ πράγματα, γιατί φθάνουμε στήν ἀπιστία: "Ἐξηρεύνησαν ἀνομίας· ἐξέλιπον ἐξερευνῶντες ἐξερευνήσεις" (Ψαλμ. 63,70). Δηλαδή, ἀπό τὴν πολλὴ ἐξερεύνησι πού κάνει ὁ νοῦς, καί τὴν πολλὴ οἴησι, καί τίς πολλὰς δοξασίες, χάνεται ἡ πίστι, ἀποσύρεται ἀπὸ τὴν ψυχὴ.

† Γέρων Διονύσιος

✘ Ξέρεις νά προσεύχεσαι, ξέρεις νά πηγαίνῃς στήν ἐκκλησία, ξέρεις νά νηστεύῃς, ξέρεις νά κάνῃς ἐλεημοσύνη, ξέρεις ὅλες τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἄν δέν θέλῃς νά τίς ἐφαρμόσῃς, δέν μπορεῖς νά σωθῆς!

† Γέρων Κλεόπας

Ὁ

Ἅγιος Ἀνδρέας, ὁ διὰ Χριστόν σαλός, πού ἐορτάζει στίς 28 Μαΐου, πήγε κάποια ἡμέρα σ' ἓνα πνευματικό του παιδί, τόν Ἐπιφάνιο, καί εἶδε, ἐνῶ καθόταν μπροστά στήν εἴσοδο, νά τόν πλησιάζει κάποιος νεαρός εὐνοῦχος, θαλαμηπόλος ἐνός πλουσίου. Τό πρόσωπό του ἦταν ρόδινο καί τό δέρμα του λευκό σάν χιόνι. Ἦταν ὠραῖος, μᾶλλον ξανθός, ὑπερβολικά μαλθακός καί μύριζε ἀπό μακριά ἀρώματα. Μέ τόν Ἐπιφάνιο ἦταν πολύ ἀγαπημένοι, ἦταν γείτονες καί συνομήλικοι. Κρατοῦσε στό χέρι τριάντα χουρμάδες, πού φαίνονταν σάν ξερά σῦκα. Βλέποντας τόν ὅσιο Ἀνδρέα γυμνό, ἀπόρησε καί ρώτησε ταραγμένος:

- Ἀγαπημένε μου Ἐπιφάνιε, ποιός εἶναι αὐτός; Γιατί γυρίζει γυμνός μέσα στό ἀφόρητο κρύο καί μοι-άζει θαλασσο-δαρμένος;

- Δέν ξέρω, φίλε μου, τί νά σοῦ πῶ, ἀπάντησε ὁ Ἐπιφάνιος. Τόν νοῦ του πάντως τόν ἔχει αιχμα-

λωτίσει ὁ πονηρός, καί γυρίζει σάν τρελλός. Γι' αὐτό ὅλοι οἱ δαιμονισμένοι γυρίζουν μέ σχισμένα ρούχα, χωρίς νά αισθάνωνται τό κρύο ἢ τόν καύσωνα.

Ὁ Ἐπιφάνιος μίλησε ἔτσι, ἐπειδή δέν ἤθελε νά ἀποκαλύψη

τήν ἀρετή τοῦ δικαίου. Ὁ εὐνοῦχος τότε ἠρέμησε, συμπάθησε τόν ὅσιο καί τοῦ

προσέφερε ὅλους τούς χουρμάδες, πού κρατοῦσε στά χέρια του.

- Δέξου γιά τήν ὥρα αὐτά, τοῦ εἶπε, δέν ἔχω τίποτε ἄλλο. Ὁ ὅσιος Ἀνδρέας, ὅμως, πού μέ τούς νοερούς ὀφθαλμούς ἐβλεπε τήν κατάστασι τῆς ψυχῆς του, τόν κοίταξε βλοσυρά καί τοῦ εἶπε:

- Οἱ σαλοί δέν δέχονται δῶρα ἀπό κωλοφωνίους.

(Μέ τήν σύνθετη αὐτή λέξι ὁ ὅσιος ἐννοοῦσε τούς ὁμοφυλόφιλους, κάνοντας συγχρόνως λογοπαίγνιο μέ τό φυτό κολοφώνιο, ἓνα εἶδος λαχάνου).

Ὁ εὐνοῦχος δέν κατάλαβε καί εἶπε:

- Πραγματικά εἶσαι τρελλός. Βλέπεις χουρμάδες καί τούς λές κολοφώνια;

- Φύγε δόλιε! τοῦ ἀπάντησε ὁ ὅσιος. Πήγαινε στόν κοιτῶνα τοῦ κυρίου σου νά κάνης μαζί του τήν βδελυρή ἀμαρτία τῶν Σοδομιτῶν, καί θά σοῦ δώση καί ἄλλους χουρμάδες. Ταλαίπωρε! Τίς ἀκτίνες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν δέν τίς βλέπεις. Τήν ἀγριότητα τῆς κολάσεως δέν τήν γνωρίζεις. Τόν ἀγγελό σου τουλάχιστον, πού σέ ἀκολουθεῖ σάν χριστιανό, δέν τόν ντρέπεσαι; Ἄχ νά ἤξερες τί τιμωρία σέ περιμένει, ἀκάθαρτε, πού συχνάζεις σέ ἀπόμερες γωνιές μαζί μέ ἄλλους καί κάνεις πράξεις ἀφύσικες, πού οὔτε οἱ σκύλοι καί οἱ χοῖροι, οὔτε τά ἔρπετά καί τά φίδια τίς κάνουν! Ποιός σοῦ τά ἔμαθε αὐτά; Κρίμα στά νιάτα σου! Πρόσεξε! Μήν προχωρῆς περισσότερο, γιά νά μή ρίξη φωτιά ὁ Θεός καί σέ κάψη πρόωρα, κι

ἔτσι, ἀπό τήν μιά φωτιά πέσης στήν ἄλλη, ἐκείνη τῆς κολάσεως.

Ὁ εὐνοῦχος ἄκουσε τά λόγια του καί ἔφριξε. Τό πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινο.

- Ἀλλοίμονό μου τοῦ ἀθλίου, ψέλλισε καταντροπιασμένος.

- Τί ἔπαθες, ἀγαπητέ μου, τόν ρώτησε ὁ Ἐπιφάνιος. Γιατί ντράπηκες καί κοκκίνισες ἔτσι; Δέν σοῦ εἶπα ὅτι αὐτός εἶναι τρελλός καί λέει ὅ,τι τοῦ ἔρθει στό μυαλό; Πάντως γιά ὅ,τι ἀπ' αὐτά πού ἄκουσες σέ ἐλέγχει ἡ συνειδησί σου, φρόντισε νά τά διορθώσης, καί νά μήν περιφρονη-σῆς τα λόγια του. Εἶσαι νέος καί ὁ πονηρός εἶναι φοβε-

ρός. Μᾶς σπρώχνει νά κάνουμε τήν ἀμαρτία, ὄχι γιά τίποτε ἄλλο, ἀλλά γιά νά ἔχη κι ἐμᾶς μέσα στήν φωτιά τῆς κολάσεως καί νά παρηγορηταί.

Ὁ εὐνοῦχος, ὕστερα ἀπ' αὐτά πού ἄκουσε, ἀνεχώρησε. Τότε ὁ Ἐπιφάνιος βοήθησε τόν ὅ-

σιο Ἀνδρέα νά σηκωθῆ καί πήγαν στό δωμάτιό του. Ἐκεῖ βρήκαν ἔτοιμο τό τραπέζι καί κάθησαν νά εὐφρανθοῦν.

Μετά τό φαγητό, ὁ Ἐπιφάνιος τόν ρώτησε:

- Γιατί, σεβαστέ μου φίλε, μίλησες τόσο ἀπότομα στόν ἀγα-

πητό μου; - Ἐπειδή εἶναι φίλος σου, γι' αὐτό τοῦ μίλησα ἔτσι. Ἄν δέν

ἦταν, δέν θά ἄκουγε οὔτε μία λέξι. Σκοπός μου δέν εἶναι νά ἐλέγχω τούς ἀμαρτωλούς, ἀλλά νά τρέχω στόν ἴσιο δρόμο, πού ὁδηγεῖ στόν οὐρανό.

- Γνωρίζω κι ἐγώ τά σχετικά μέ τόν εὐνοῦχο, εἶπε ὁ Ἐπιφάνιος. Ἀφοῦ ὅμως ὁ καημένος εἶναι δούλος καί βιάζεται ἀπό τόν κύριό του, τί μπορεῖ νά κάνη;

- Τό ξέρω, εἶπε ὁ ὅσιος, καταλαβαίνω τήν θέσι του. Ὁ δούλος ὅμως πρέπει νά ἐξυπηρετῆ τόν ἀφέντη του μόνο στίς ὑλικές του ἀνάγκες, ὄχι στίς ἄτιμες πράξεις του, καί μάλιστα σ' αὐτό τό καταραμένο ἀμάρτημα, πού οὔτε στά ζῶα τό συναντᾶμε! Γιατί λοιπόν ὁ ἄνθρωπος νά μήν αισθάνεται τήν δυσωδία αὐτῆς τῆς ἀκαθαρσίας καί νά μήν τήν ἀποστρέφεται;

- Ὅταν ὁ ἀφέντης, εἶπε πάλι ὁ Ἐπιφάνιος, προστάξῃ τόν δούλο νά κάνη κάποια ὑπηρεσία, εἴτε σωματική εἴτε πνευματική, εἴτε ἀκόμη καί ἀμαρτωλή, κι αὐτός δέν ὑπακούσῃ, ξέρεις τότε τί κατάρεις τόν περιμένουν, τί ξύλο, τί ἀπειλές καί πόσα ἄλλα δεινά;

- Αὐτό, παιδί μου, εἶναι τό μαρτύριο τοῦ Χριστοῦ, συνέχισε ὁ ὅσιος Ἀνδρέας. Αὐτό ἐννοοῦσε ὁ Κύριος ὅταν ἔλεγε: *“Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἐνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστίν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν”* (Ματθ. ε' 10). Ἄν οἱ δούλοι δέν ὑποχωροῦν στίς σιχαμερές ἐπιθυμίες τῶν κυρίων τους, εἶναι μακάριοι καί τρισμακάριοι, γιατί τά βασανιστήρια, πού θά ὑποφέρουν, θά τούς κατατάξουν στήν χορεία τῶν μαρτύρων.

Ὁ “ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, ὁ διὰ ΧΡΙΣΤΟΝ σαλός & ὁ ἀκόλαστος εὐνοῦχος

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΣ

Ένας μικρός μαθητής από τις Καρυές πήγε μία ημέρα ψωμί στον Άγιο Παΐσιο. Εκείνος τον υποδέχθηκε με μεγάλη αγάπη και τον έβαλε να καθίσει σ' ένα από τα κούτσουρα, πού χρησιμοποιούσε αντί για καρέκλες στο υπαίθριο αρχονταρίκι του.

Καθώς μιλούσαν, έκοψε ένα μικρό κομμάτι ψωμί και τό έτριψε στην παλάμη του μέχρι να γίνη ψίχουλα. Στην συνέχεια, μπροστά στα έκπληκτα μάτια του μικρού του επισκέπτη,

γύρισε τό κεφάλι του προς τόν ουρανό και φώναξε σ' ένα σπουργιτάκι, πού πέταγε από πάνω τους:

- Έλα εδώ! Μή φοβάσαι, δικό μας είναι τό παιδί!

Τό πουλάκι υπάκουσε και αφού έκανε έναν κύκλο πάνω από τά κεφάλια τους, πήγε και κάθισε στην αρχή πάνω στον ώμο του Γέροντα κι από εκεί στην παλάμη του, απ' όπου άρχισε να τρώη μέ την ήσυχία του τά ψίχουλα. Τό παιδί είχε μείνει άναυδο παρακολουθώντας τό σπάνιο αυτό θέαμα. Βλέποντας την έκπληξί του, ό Γέροντας του εξήγησε:

- Σήμερα ή Παναγία μας σου έδωσε ένα μικρό γλυκό. Νά τό θυμάσαι πάντοτε και έξ αιτίας του μέ φιλότιμο νά παρακινείσαι προς τό καλό!

- Δυστυχώς, εκείνη τή στιγμή άκούστηκαν φωνές και βήματα από τό μονοπάτι, τά όποια άνάγκασαν τόν Γέροντα νά πει στό πουλάκι:

- Άντε τώρα, πήγαινε, γιατί έρχεται κόσμος!

Τό σπουργιτάκι, σαν καλός υποτακτικός, έκανε άμέσως ύπακοή και πέταξε ξανά στον ουρανό.

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΚΑΝΘΙ ΥΠΑΚΟΗ

Κάποιος επισκέπτης έφθασε μία ημέρα στην Ίερά Μονή Κουτλουμουσίου και ζητούσε νά μάθη πώς μπορεί νά συναντήσει τόν Άγιο Παΐσιο. Ο Μοναχός, πού είχε τό διακόνημα του πορτάρη, μαθαίνοντας ότι έρχόταν από την Άθήνα, τόν ρώτησε μέ την σειρά του αν γνώριζε τόν Άγιο Πορφύριο. Ο επισκέπτης του άπάντησε καταφατικά και τότε ό Μοναχός του είπε:

- Γιατί έκανες λοιπόν τόσο κόπο νά έρθης ως εδώ, αφού εκεί – διά του Πατρός Πορφυρίου -

μιλάει ό Θεός.

- Πάτερ, του άπάντησε εκείνος, πήγα στον Άγιο Πορφύριο και όταν μπήκα στό κελλί του, τόν είδα ξαπλωμένο και άρρωστο στό κρεβάτι του. Του είπα ότι έχω ένα πρόβλημα και ότι είχα πάει νά τόν συμβουλευτώ, γιά νά μου πη τί νά κάνω. Τότε ό Γέροντας έκανε τό έξης: Μέσα στό κελλί του είχε έναν παπαγάλο, ό όποιος πετούσε από έπιπλο σέ έπιπλο. Έκανε μία κίνηση μέ τό χέρι του και διέταξε τό πουλί νά μπει στό κλουβί του. Πράγματι ό παπαγάλος μπήκε και μās κοιτούσε από εκεί. Ο Άγιος Πορφύριος γύρισε τότε προς τό μέρος μου και μέ τόνο κάπως άυστηρό μου είπε:

- Είδες, παιδάκι μου, τί έγινε; Ο παπαγάλος, όταν του είπα νά μπη στό κλουβί, έκανε ύπακοή και μπήκε. Έσύ όμως δέν έχεις καμμία διάθεση νά υπακούσης σέ ό,τι και νά σου πώ, γι' αυτό κι εγώ δέν μπορώ νά σου πώ τίποτε άπολύτως.

Σίμωνος Μοναχού

Απο
το

γεροντικό

άλιθινή

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ

Ξεκίνησαν κάποτε, από πολύ μακριά, τρεις έρημίτες νά βρουν τόν Όσιο Σισώη και νά συνομιλήσουν μαζί του. Καθένας είχε και κάποια άπορία νά του λύση.

Ο τάν τόν συνάντησαν στό έρημητήριο τους τόν ρώτησε ό πρώτος:

- Πώς θά ξεφύγω, Άββα μου, από τόν πύρινο ποταμό;

Ο Γέροντας τόν άκουσε, αλλά δέν του έδωσε άπάντησι.

- Πώς θά γλιτώσω τάχα από τόν ακόιμητο σκόληκα; ρώτησε ό δεύτερος.

Ούτε σ' αυτόν άποκρίθηκε ό Άββας Σισώης.

- Τί νά κάνω, Άββα, πού ή ένθύμησι του έξωτερου σκότους δέν μέ αφήνει στιγμή ήσυχου; ρώτησε ό τρίτος.

- Έγώ, άδελφοί μου, είπε τότε ό Όσιος, τίποτε απ όλα αυτά δέν συλλογίζομαι.

Έλπίζω μόνο πώς ή ευσπλαχνία του Κυρίου μου θά μέ σώση.

Στενοχωρημένοι οι έρημίτες, πού οι άπορίες τους έμειναν άναπάντητες, σηκώθηκαν νά φύγουν. Τότε ό Άββας Σισώης τούς είπε.

- Είστε πραγματικά εύτυχισμένοι, άδελφοί μου, και όμολογουμένως σας ζηλεύω, γιατί μέ τίς σκέψεις πού κάνετε είναι άδύνατον νά παρασυρθήτε στην άμαρτία. Άλλοίμονο από έμένα τόν σκληρόκαρδο, πού ούτε βάζω στον νου μου πώς ύπάρχει κόλασι γιά τούς ανθρώπους, και άμέριμνος άμαρτάνω κάθε στιγμή.

Θαυμάζοντας την ταπεινοφροσύνη του Όσιου, οι έρημίτες του έββλαν μετάνοια και, φεύγοντας, έλεγαν μεταξύ τους:

- Ό,τι είχαμε άκούσει γι' αυτόν, τά είδαμε και στην πραγματικότητα.

Κάποιος Μοναχός είπε κάποτε έμπιστευτικά στον Άββα Σισώη πώς είχε κατορθώσει νά έχη διαρκώς τόν νου του στον Θεό.

- Αυτό, παιδί μου, του άποκρίθηκε ό διακριτικός Γέροντας, ούτε μεγάλο κατόρθωμα, ούτε δικό σου είναι, αλλά τής θείας Χάριτος. Μεγάλο πράγμα είναι νά νοιώθης τόν έαυτό σου χειρότερο απ' όλους τούς ανθρώπους. Αυτό λέγεται ταπεινοφροσύνη.

”Αρρητη εύωδία, εύωδία ψυχής

Ο Παπα-Σάββας, από τήν Μονή Έσφιγμένου, σέ ηλικία δέκα τεσσάρων ἐτῶν, μικρό παιδί δηλαδή ἀκόμα, ἄφησε τούς γονεῖς του καί τήν πατρίδα του, τήν Φιλιππιάδα, καί κατέφυγε στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, ὄχι γιά νά παίξει, ἀλλά γιά νά παλαίψη. Καί ἀγωνίσθηκε σάν πραγματικό παλληκάρι. Ἔγινε ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ καί στεφανώθηκε.

Οταν τόν ἐρωτοῦσαν γιατί ἐγκατέλειψε τήν κοσμική ζωή, ἔλεγε πῶς ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου τόν βοήθησε καί ἀναψε στήν καρδιά του ἡ γλυκεῖα φλόγα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι πῆγε στό Ἅγιον Ὄρος, στήν Ἱερά Μονή Έσφιγμένου, καί ἐκεῖ ξεκίνησε τήν μοναχική του ζωή.

Από μικρός μέχρι τά γεράματά του ἀγωνίστηκε μέ πολύ φιλότιμο ὁ Παπα-Σάββας, χωρίς νά ὑπολογίσει ποτέ τόν ἑαυτό του. Πάντα σκεπτόταν τούς ἄλλους καί προσπαθοῦσε ν' ἀναπαύσει τόν καθένα. Ἐξ ἄλλου, ὅπως λέει καί ὁ Γέρων Ἰωήλ:

“Τό κύριο γνώρισμα τῶν ἀληθινῶν μοναχῶν, πού ἀγωνίζονται μέ πραγματική δεξιότητα γιά τήν σωτηρία τους, εἶναι ἡ ἀφάνεια, δηλαδή ἡ ἐκούσια ἐξαφάνισή τους μέσα στήν μοναχική ἀνωνυμία. Τό ὀλοκληρωτικό κρύψιμο τῆς ζωῆς τους στήν ταπείνωσι τοῦ Χριστοῦ”.

Μετά ἀπό πολλά χρόνια σκληρῆς ἀσκήσεως, ἦταν ἐπόμενο νά ἔχη κάποια προβλήματα μέ τήν υγεία του. Ὁ Παπα-Σάββας, ὁ Ἄθλητής τοῦ Χριστοῦ, πανηγύριζε τούς πόνους μέ ὑπομονή, ἐνθυμούμενος τούς Ἁγίους Μάρτυρες, καί δοξολογοῦσε τόν Θεό.

Οταν τόν ἐρωτοῦσαν πῶς πάει ἡ υγεία του, ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε:

- Δόξα τῷ Θεῷ, πολύ καλά. Ἐγώ τίποτε δέν ὑποφέρω ἐν συγκρίσει μέ τούς Ἁγίους Μάρτυρες, ὅπως καί δέν ἔχω κάνει τίποτε ἐν συγκρίσει μέ τούς Ὅσιους Πατέρες.

Ποτέ του δέν παρέλειψε τά πνευματικά του καθήκοντα, ἀκόμα καί μέχρι καί τά βαθεῖα του γεράματα, ὅταν πλέον τόν εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ σωματικές του δυνάμεις καί οἱ πόνοι εἶχαν δυναμώσει. Ἐκεῖνος ἦταν πάντα χαρούμενος καί ἔλεγε συνέχεια: “Δόξα σοι ὁ Θεός”.

Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς ἀπό ἀγάπη τόν πῆγαν σ' ἓνα νοσοκομεῖο στήν Ἀθήνα γιά ἐξετάσεις, κι ἐκεῖνος ἔκανε ὑπακοή σάν καλός μοναχός. Ὁ φιλήσυχος Παπα-Σάββας, ὁμως, δυσκολεύθηκε περισσότερο ἀπό τόν κοσμικό θόρυβο, παρά ἀπό τούς πόνους τῆς ἄρρώστιας του, καί παρακάλεσε τούς Πατέρες νά τόν πᾶνε καί πάλι στήν Μετάνοιά του, στό Περιβόλι τῆς Παναγίας. Ἐκεῖνοι, μὴ θέλοντας νά τόν δυσαρεστήσουν, τόν πῆγαν προσωρινά στήν Ἱερά Μονή Χρυσοβαλάντου, γιά νά συνέλθῃ λίγο, καί μετὰ νά φύγουν γιά τό Ἅγιον Ὄρος. Ἐνα βράδυ, ὁμως, εἶχε πλημμυρίσει ἀπό ἄρρητη εύωδία ὅλη ἡ Μονή καί ἡ Ἰγουμένη δέν μποροῦσε νά τό ἐξηγήσῃ! Ἔψαξε παντοῦ νά βρῆ ἀπό ποῦ προερχόταν αὐτή ἡ εύωδία καί σέ λίγο διεπίστωσε ὅτι ἔβγαινε ἀπό τό κελλί ὅπου ἔμενε ὁ Παπα-Σάββας.

Οταν ἀνοῖξαν τήν πόρτα γέμισε ὁ τόπος ἀπό ἄρωμα, καί βρῆκαν τόν Παπα-Σάββα νά ἔχη παραδώσει τό Πνεῦμα του. Τότε κατάλαβαν ὅτι τό ἄρωμα αὐτό ἔβγαινε ἀπό τήν ἀρωματισμένη ψυχή του.

Τήν ἐπομένη ἡμέρα, οἱ Πατέρες τόν μετέφεραν στήν Μετάνοιά του, πού τόσο ἀναζητοῦσε, ὥστε ν' ἀναπαυθῆ ἐκεῖ γιά πάντα. ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

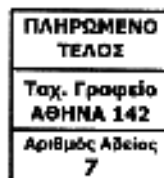
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 -

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με